

עולם של רצון והודאה

"חייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום".

מאה ברכות מלוות את חיי המאמין, ויוצרות עבורו **עולם של רצון והודאה**. הברכות גם תורמות **להנאה נפשית ושמחה פנימית** בעולמו של הקב"ה, כאשר אדם שם את ליבו לטובה שהוא מקבל.

בכל חייו של המאמין הוא **מוזמן לשלוח המלך** - בראותו את הכוונה האלוקית להתאים את המזון לצרכיו, לטעמו ולנפשו.

"אורח טוב, מה הוא אומר: כמה טרחות טרח בעל הבית - **בשבילי!**", כך המאמין אומר: "הלא לא נבראו (חיה ועוף), אלא **לשמשי!**"

אדם החסר אמונה חי כביכול בתוך מחסן חשוך. במקרה הוא מוצא צרכי מאכל ומכניס לפיו, אך **הסיפוק הנפשי**, ההרגשה שהעולם נברא באופן המיטיב עימו, ובהנהגה מכוונת שהובילה לסיפוק צרכיו - אינה קיימת ללא אמונה.

בברכת המזון אנו אומרים: "הזן את העולם כולו **בטובו, בחן בחסד וברחמים**". הברכה מתייחסת **לרצון** המלווה את המזון. הטבה, חן וחסד הנראים בדברים רבים: בערכם התזונתי של הפירות, ביופי צורתם, במגוון צבעיהם וטעמיהם, בחלופת העונות לפי צרכי האדם. בחן וחסד אלו מרגיש רק מי שמברך שאת השי"ת המיטיב לכל ברצונו.

"**טוב להודות לד'**", טוב לאדם השם את ליבו למעשי ד' הסובבים אותו בחכמה נפלאה, חסד ורחמים. (הרב שלנגר / אוהל יעקב ולאח, עמ' 175)

כשזוכה האדם לטובותיו ולחסדיו יתברך, צריכה ההרגשה להיות: "**מה אשיב להשם!**" - אין הפה יכול להכיל את גודל הטובה, ואין הדיבור יכול לבטא את גודל ההודאה.

וכשאין מילה בפה, פורצת לה הדמעה ומבקשת לבטא את מה שאין הפה יכול לומר ואין הדיבור יכול לבטא. שעה זו, שחש אדם בקטנותו ובאפסיותו, ומרגיש את ה"קטנותי", היא השעה שנפתח בפניו פתח הזכות לקבלת הטובה, ואף להיות מודה עליה.

(רבי מאיר חדש / אור עולם: חנוכה, עמ' קפג)

אושרו של יהודי

...מה ששאלת במכתבך בעניין מה אדם צריך לחשוב כשהוא שבור, מתפלל אני עליך, מדוע אתה כותב שאתה שבור, **אדם לא צריך להיות שבור**.

יהודי צריך להיות מאושר, שיש בידו לעמוד לפני הקב"ה ולהתפלל לפניו "רפאנו ד'..." - אתה הקב"ה, אתה עשית אותי חולה, אתה יודע את הצרות שלי ואת הייסורים שלי, ואתה תעשה אותי בריא. **הקב"ה ה"בעל הבית" עלי, הקב"ה יודע את החשבון**.

כמו שאחד שיש לו משפט, אם נותנים לו לגשת לשופט העליון לבקש ולתבוע - הוא מאושר, כך כל בן אדם צריך להיות מאושר, שהוא יכול לגשת ישר לקב"ה ולבקש ממנו ולהתפלל. **היהודי צריך להיות בשמחה בכל המצבים, מכיוון שהקב"ה נותן לו חיים**.

(מרו הגרא"מ שר זצ"ל. מתור מכתב חיזוק לת"ח שחלה / מכתבים ומאמרים ח"ה. עמ' פד)

על כל החסד

כל דבר טוב הבא מאת ד', חובה עלינו **לחפש אחר כל צדדי הטובה** המצויים בדבר ההוא, ולא להודות רק על כלליות הטובה.

ולמשל, כאשר האדם זוכה להיכנס לבית חדש, מן הראוי שיחשוב על כל פרטי הטובות שיש לו מן הבית ההוא, וכשהוא עורך חנוכת הבית יודה להשי"ת לא רק על עצם העובדה שזכה להתגורר בדירה משלו, אלא על כל ההשלכות היוצאות מכך.

כך גם כאשר השי"ת עוזר לו לקנות מכונית, וכן בכל פרטי הטובות שד' גומל עימו.

(הרב יצחק זילברשטיין / ברכי נפשי א, עמ' רנג)

עלינו להתרגל להודות. שום דבר אינו "מובן מאליו". הודי לד' **על כל רגע טוב שאת זוכה בו**, על כל "**הארת פנים**" של הקב"ה.

עלינו כל הזמן "**להיות בקשר**": לבקש, להודות - ולהתפלל הלאה.

(פתחה בחכמה / מפני חכמתה של גב' מרים שוב ע"ה, עמ' 15)

לרבנית אויערבאך ע"ה (אימו של הגר"ש זאויערבאך זצ"ל), הייתה מחברת נדירה, בה נכתבו בכתב ידה הניסים המיוחדים שניהלו את מהלך חייה עתירי האמונה, ובפרט - נישואי ילדיה בניסים גלויים.

היה זה למחרת אירוסיו של אחד מילדיה. הרבנית התיישבה ושרטטה בארוכה מחברת שלמה שהכילה ותארה את חסדי ד' הרבים בכל שלבי חייה.

(קול חוצב, עמ' 49)

עבודה גדולה הייתה לו לרבנו מרן המשגיח, רבי מאיר חדש זצ"ל, להיות "מודה ומהלל" לד'.

במיוחד ניכר היה הדבר בשמחות משפחתיות. כשנתבקש לדבר היה מרכז דבריו שיר תודה והלל לבורא עולם, על כי הגדיל חסדו עימו. פעמים רבות היה מתחיל מן הפסוק "**מה אשיב לד' כל תגמולוהי עלי**", וכשהיה קורא מקרא זה, ניכרים היו עליו אותות התרגשות.

באחת השנים לאחר הדלקת נרות חנוכה, החלו בני הישיבה לזמר את המילים "מה אשיב לד'", ומיד כשהחלו לשיר, פרץ מרן המשגיח זצ"ל בבכי של התרגשות. אף שבדרך כלל נהג להפנים ולהצניע רגשותיו, כאן פרץ לו ממעמקים - פרץ ההודאה.

(אור עולם: חנוכה, עמ' קפא - קפב)

כלי לשפע ולישועה

"**אודך לעולם כי עשית ואקווה שמך כי טוב**" - אודך על הטובה שעשית עמדי, ובעבור זה אקווה להתמדת טובתך. (שערי תשובה ד, יב)

החשמונאים, על ידי שהכירו גודל הישועה מהשי"ת והללו והודו בכל לבבם - על ידי זה המשיכו הארת הנס לעולם. וכך צריך להיות בכל אדם, כשמרגיש איזה ישועה ומתגלה הטוב בגודל חסד ד' - **כפי השבח והודיה שנותן, כך נשאר אצלו לדורות**.

(שפת אמת, חנוכה תרל"ב)